

Peter Pan domesticat

La història. En qualsevol ciutat biscaïna, ara. Isaías, arquitecte desvagat, té cura de la casa i els fills, mentre Ainhoa, la muller, és professora universitària, el dia a dia domèstic fa que Isaías busqui sortir de l'avorriment crònic...

Les formes. Tractar el desgavell existencial dels anomenats 'millennials' acostuma a proporcionar comèdies que posen a caldo aquells 'jóvenes aunque sobradamente preparados'. És a dir,

una generació amputada de perspectives, ferida per la melangia d'un temps i d'una edat soterrades en la precarietat laboral. Allò de ser la primera generació que viu pitjor que els pares. Doncs bé, aquesta situació i melangies és contemplada a "Una vida no tan simple" de mane-

ra complicada. El cineasta navarrès Félix Viscarret (Pamplona, 48 anys) ho executa amb transparent autoreflexió personal, tot ficant mà al sempre agraït (i suat) recurs d'emparar-se en el Peter Pan de l'escocès James Barrie. Viscarret i l'actor manresà Miki Esparbé (també productor del film) juguen seriosos amb la crisi existencial d'arribar als quaranta amb més frustracions que encerts. Ja des del títol, se'ns posen taciturns, entotsolats, com si realment hi hagués una vida tan simple. ¿Quines ho són, Viscarret? Entaforats en una comèdia captada

amb tons foscos tirant a claustrofòbics, les peripècies personals i familiars de l'Isaías i del col·lega Nico, arquitectes deshabitats i en via morta, deambulen entre despatxos, escoles, parcs i jardins, a la recerca d'unes Wendys ultra comprensives, però també elles un pèl capficades. Per si de cas el fet de recórrer al Peter Pan no queda prou evident, Félix Viscarret introdueix escenes intermitents amb imatges de cinc nimfes gairebé alades, ¿les Campanetes del conte?, que tot patinant pels carrers isolats i nocturns de la ciutat de Mai Més, dringuen enmig de les melangies oníriques dels Isaías de torn. Així, i amb més pena que glòria, "Una vida no tan simple" discorre en un zig-zag narratiu, patinant entre la comèdia romàntica i el melodrama conjugal. La fotografia macerada amb tons gos

com fugit d'Óscar Durán i les sincopades melodies de Mikel Salas, acoblen les arrítmies d'una comèdia 'millennial' i tal, on destaquen les Ana Polvorosa i Olaya Caldera.

El fons. La vida mai no respecta el guió.

La imatge. Isaías fet un mar de llàgrimes davant Sonia al parc.

La frase. "¿Quién ha dicho que no se puede cambiar a los 40?" es pregunta Nico. Que li ho preguntin al transformista Pedro Sánchez, no?

La recomanació. Ideal per peterpans en hores baixes.

Una vida no tan simple

Director: Félix Viscarret. **Intèrprets:** Miki Esparbé, Álex García, Ana Polvorosa, Olaya Caldera, Ramón Barea. **Espanya, 2023. 107'. JCA, Screenbox Lleida.**